

Петко Р. Славейков

Гори

От планинските рътища водица
снежлива ниско като че пълзи,
облива бледовърхлата тревица,
каквот' горещи кървави сълзи
гърдите на злочеста удовица,
кога прегръдва дребни си дечица.
Гори посърнали и меланхолни,
вий, голи, бледни като болни,
безвиден като зажумял мъртвец,
люлей се тук-таме сам сух листец.
Оплаква ветер вас, бучи, нарежда,
но вий не тъжите, у вас надежда.
Студените вихрушки есенни
събарят жълтите ви листове,
но пролет прозявателна с зелени
и пресни пак облича ваште върхове.
А човек като побелей в гроб слиза,
да чака срок, обвит у гнойна риза.
Речете ми, речете, о любезни
гори, защо тъй младостта ми чезни
без да са връща, както ваш разцвет,
на пролет дважди в този бели свет?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4205>]